

Jaarverslag 2016

Algemene kamer vaste commissie van advies voor de bezwaarschriften
van de gemeente Bergen op Zoom

1. Inhoud

	pg.
1. Inhoudsopgave	2
2. Algemeen	3
3. Algemene opmerkingen en aanbevelingen	5
4. Werkwijze van de commissie	6
5. Behandelde bezwaarschriften 2016	7
6. Behandeltermijnen	12
7. Inhoud beslissingen op bezwaar	13
8. Ambtenarenzaken	14
9. Beschrijving enkele bezwaren	15

Vergoeding

De leden van de commissie ontvangen voor hun werkzaamheden een vergoeding. Deze bedraagt voor de voorzitter € 200,- per vergadering en voor de leden € 175,-. Daarnaast ontvangen zij een reiskostenvergoeding.

In 2016 werd aan vergoedingen en reiskosten in totaal € 16.319,80 uitgekeerd.

3. Algemene opmerkingen en aanbevelingen

Wet maatschappelijke ondersteuning

Door de decentralisaties is ter zake van de voorziening huishoudelijke ondersteuning een nieuwe systematiek gekozen. De commissie constateert dat in 2016 op het gebied van de indicatie huishoudelijke ondersteuning Wmo geadviseerd is alle bezwaarschriften gegrond te verklaren. Het college heeft deze adviezen niet overgenomen. Ten gevolge van rechterlijke uitspraken medio 2016 heeft het college besloten de besluiten waartegen bezwaar werd gemaakt te herzien. Op dit moment wordt het beleid herijkt. Als dit beleid is vastgesteld zullen bezwaarmakers een nieuw besluit tegemoet kunnen zien.

Gezien de ervaringen in het verleden en om herhaling te voorkomen verzoekt de commissie het college, zowel in de voorbereiding als in de communicatie met burgers, adequaat en efficiënt op te treden. Het betreft hier een kwetsbare groep burgers waarvoor het tijdig nemen van een besluit in bezwaar van groot belang is.

Besluit Geluidhinder

De commissie merkt op dat besluitvorming in het kader van de Wet Geluidhinder, zoals hier aan de orde, buitengewoon complex is. Uitvoeringsmaatregelen zijn langdurig van aard. De commissie geeft het college dan ook mee gedurende dit lange traject aandacht te besteden aan een zorgvuldige communicatie.

Leerplicht

De commissie is bevoegd te adviseren over bezwaren tegen besluiten van de burgemeester, het college van burgemeester en wethouders en de raad. Wanneer bezwaren worden ingediend tegen een besluit van een leerplichtambtenaar, als zelfstandig bestuursorgaan op grond van de Leerplichtwet 1969, dan kan hij ervoor kiezen om onze commissie incidenteel aan te wijzen als adviescommissie.

Wet openbaarheid van bestuur

Ondanks het gegeven dat gemeenten ook in 2016 nog werden bestookt met oneigenlijke Wobverzoeken is het aantal bezwaarschriften over Wobzaken gering. Sinds 1 oktober 2016 wordt bij te laat beslissen op een Wobverzoek geen dwangsom meer verbeurd. Oneigenlijke Wobverzoeken en verzoeken op grond van de Wet hergebruik van overheidsinformatie worden nog wel ingediend vanwege de proceskostenvergoeding.

Werkvoorraad en termijnen

De werkvoorraad is klein en de termijnen worden over het algemeen goed nageleefd.

Al met al reden tot tevredenheid.

Aandacht wordt gevraagd voor het (tijdig) aanleveren van dossiers om achterstanden te voorkomen.

4. Werkwijze van de commissie

Samenstelling

De commissie bestaat uit vijf leden, waaronder één voorzitter. De commissieleden nemen bij toerbeurt en op basis van een ruim van tevoren opgesteld rooster deel aan de hoorzittingen.

Uit praktische overwegingen zijn alle leden aangewezen als plaatsvervangend voorzitter. Het quorum van de vergadering van de commissie is vastgesteld op ten minste twee leden, inclusief de voorzitter, dan wel diens plaatsvervanger.

Hoorzitting

De hoorzittingen vinden plaats op maandagmiddag vanaf 15.30 uur en worden in het Stadskantoor te Bergen op Zoom gehouden. De commissie kwam in 2016 26 maal bijeen. Ingevolge artikel 13 van de verordening is de zitting van de commissie in principe openbaar. In verband daarmee worden de hoorzittingen aangekondigd op de gemeentelijke informatiepagina van de Bergen op Zoomse Bode. De deuren worden gesloten indien de voorzitter van de commissie of een van de aanwezige leden het nodig oordeelt of indien een belanghebbende daartoe een verzoek doet en de commissie vervolgens beslist dat gewichtige redenen aanwezig zijn die zich tegen openbaarheid van de zitting verzetten. De commissie hanteert de praktijk dat bezwaarschriften waarin medische aspecten een rol spelen, zoals bij de toepassing van de Wet maatschappelijke ondersteuning, achter gesloten deuren plaatsvinden. In die gevallen vindt ook geen publicatie plaats.

Doel van de hoorzitting is om duidelijkheid over het bezwaar en het standpunt van het bestuursorgaan te verkrijgen. Soms komen nieuwe argumenten op tafel, die ertoe leiden dat aan het bezwaar wordt tegemoetgekomen. Soms is het voor appellanten al voldoende dat hun bezwaren serieus worden genomen en dat het bestreden besluit en de achtergrond daarvan helder wordt toegelicht.

5. Behandelde bezwaarschriften (m.u.v. ambtenarenzaken)

In 2016 zijn 103 bezwaarschriften ontvangen en 97 behandeld. Onderstaand treft u een volledig overzicht aan.

2016	Totaal	Ongegrond	Gegrond/deels	Niet-ontvankelijk	Bezwaar ingetrokken	Behandeling aangehouden
Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO)	30	4	13	2	8	3
Wabo	15	12	1	1		1
Handhaving	18	12	4	1		1
Planschade	4	1		3		
Subsidie Welzijn/Cultuur	2	1			1	
Wet openbaarheid van bestuur (WOB)	5	3		2		
Awb	1	1				
Wet Basisregistratie persoonsgegevens (Brp)	2			2		
Invordering	2	2				
Besluit Geluidhinder	13	13				
Bestuurlijke boete	1	1				
Huisnummerbesluit	1	1				
APV	1		1			
Opiumwet 13b	1		1			
Leerlingenvervoer	1	1				
TOTAAL	97	52	20	11	9	5
	100%	54%	21%	11%	9%	5%

Verdeling aantallen over beleidsterreinen

Verhoudingsgewijs werden in 2016 veel bezwaren ingediend op grond van de WMO. De commissie vermoedt, op basis van informatie van de afdeling, dat dit komt omdat een groot aantal bezwaren tegen de gewijzigde besluitvorming in 2015 in 2016 ter behandeling is aangeboden.

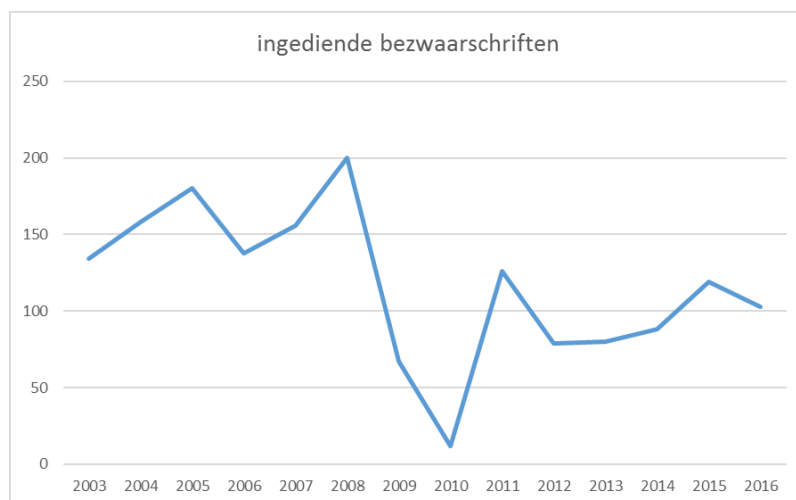
Daarnaast zijn de bezwaren tegen besluiten in het kader van de Wet Geluidhinder toegenomen. De commissie constateert dat dit komt omdat het college uitvoering heeft gegeven aan een saneringsprogramma vanwege de geluidbelasting door de zgn. Zeeuwse Lijn, de spoorverbinding Bergen op Zoom-Vlissingen.

In 2016 was het aantal beleidsterreinen waarover bezwaar werd ingediend min of meer gelijk aan dat van 2015. Voor een aantal beleidsterreinen, zoals besluiten in het kader van de Opiumwet, leerlingenvervoer, bestuurlijke boete, huisnummering en APV werd een enkel bezwaar ingediend.

Totaal aantal bezwaren

Ten opzichte van vorig jaar is aantal ingekomen bezwaarschriften licht gedaald:

2003 ▶	134
2004 ▶	158
2005 ▶	180
2006 ▶	138
2007 ▶	156
2008 ▶	200
2009 ▶	67
2010 ▶	121
2011 ▶	126
2012 ▶	79
2013 ▶	80
2014 ▶	88
2015 ▶	119
2016 ▶	103

Werkvoorraad

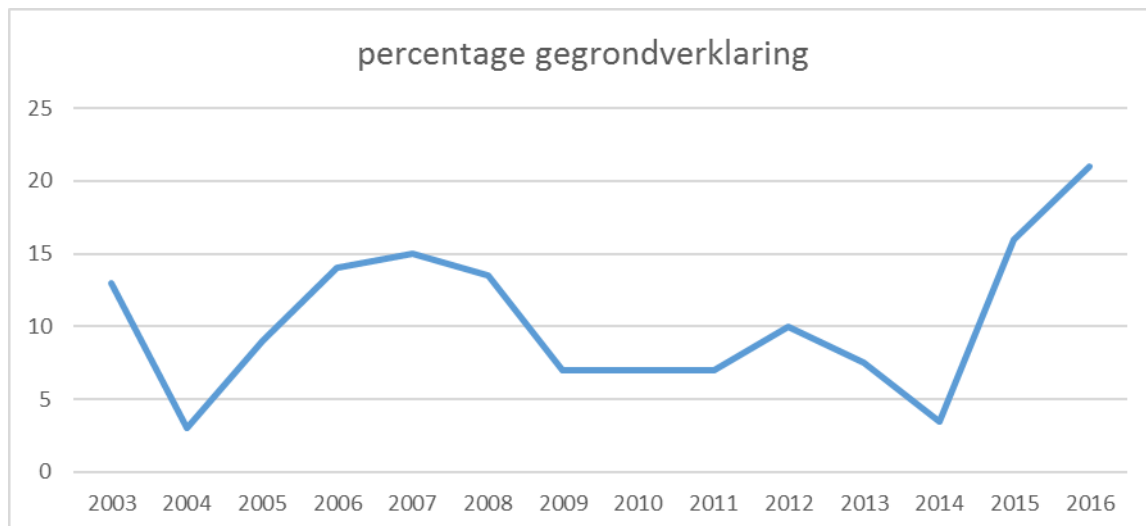
De werkvoorraad van nog te behandelen bezwaarschriften aan het eind van 2016 was 15 bezwaarschriften. Dat komt omdat aan het eind van het jaar nog een aantal zaken door verschillende afdelingen ter behandeling zijn aangeboden.

Eind 2009 waren 8 bezwaarschriften nog niet behandeld, in 2010 6, in 2011 42, in 2012 6, in 2013 7, in 2014 5 en in 2015 9.

Gegrond

Het percentage adviezen tot (deels) gegrondverklaring is hoger dan in de afgelopen jaren:

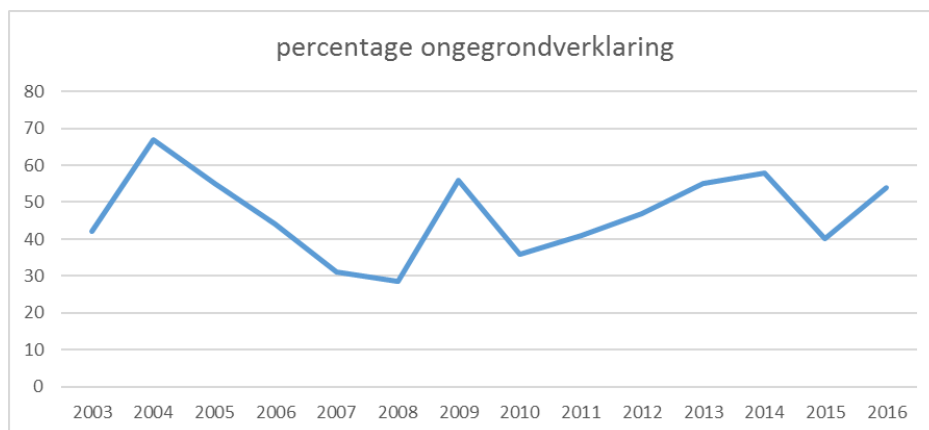
2003 ▶	13%
2004 ▶	3%
2005 ▶	9%
2006 ▶	14%
2007 ▶	15%
2008 ▶	13,5%
2009 ▶	7%
2010 ▶	7%
2011 ▶	7%
2012 ▶	10%
2013 ▶	7,5%
2014 ▶	3,5%
2015 ▶	16%
2016 ▶	21%

Ongegrond

Het percentage adviezen tot ongegrondverklaring is hoger dan vorig jaar:

2003 ▶	42%
2004 ▶	67%
2005 ▶	55%
2006 ▶	44%
2007 ▶	31%
2008 ▶	28,5%
2009 ▶	56%
2010 ▶	36%
2011 ▶	41%
2012 ▶	47%
2013 ▶	55%
2014 ▶	58%
2015 ▶	40%
2016 ▶	54%

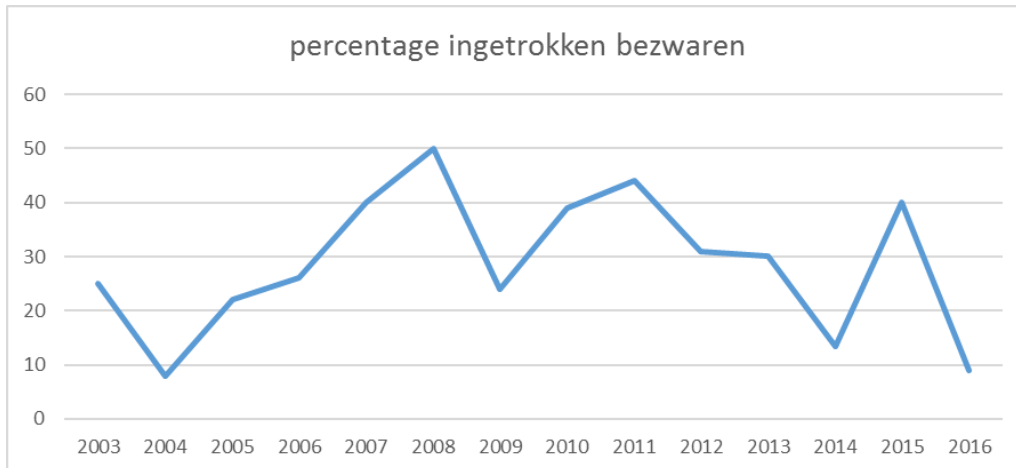

Ingetrokken bezwaren

Het percentage bezwaren dat werd ingetrokken al dan niet na het houden van een hoorzitting is aanzienlijk lager dan vorige jaren:

2003 ▶	25%
2004 ▶	8%
2005 ▶	22%
2006 ▶	26%
2007 ▶	40%
2008 ▶	50%
2009 ▶	24%
2010 ▶	39%
2011 ▶	44%
2012 ▶	31%
2013 ▶	30%

2014 ► 13,5%
2015 ► 40%
2016 ► 9%

Het verschil zit vooral in de bezwaren tegen WMO-besluiten. Met name bij de WMO bleek dat bezwaren werden ingetrokken. Een groter percentage bezwaren dan in het verleden is dit jaar gegrond verklaard. Het betrof hier met name bezwaren tegen besluiten in het kader van de huishoudelijke ondersteuning.

6. Behandeltermijnen

Op een bezwaarschrift dient volgens artikel 7:10 van de Awb binnen 12 weken een beslissing te worden genomen. De beslistermijn kan met 6 weken worden verdaagd. Het bestuursorgaan heeft dan dus 18 weken om te beslissen. De termijn begint te lopen vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het bezwaarschrift is verstreken.

De commissie tracht in verband met de beslistermijn en gelet op de belangen van appellanten en bestuursorganen binnen een zodanige termijn te adviseren dat het bestuursorgaan kan voldoen aan de wettelijke termijn.

Indien de commissie het advies over het bezwaar aanhoudt, bijvoorbeeld omdat een nader onderzoek dient plaats te vinden, dan wordt dat in veel gevallen al tijdens de hoorzitting met appellant besproken. De behandeltermijn wordt dan opgeschort. Indien de commissie pas na de hoorzitting beslist dat nader onderzoek noodzakelijk is voordat kan worden geadviseerd, dan worden appellant en bestuursorgaan daarvan op de hoogte gesteld.

Uit de gegevens over 2016 blijkt het volgende:

In 82 van de 97 zaken is tijdig geadviseerd. Dit wil zeggen dat (na eventuele verdaging) het college redelijkerwijs binnen de wettelijke termijn in die zaken een beslissing op bezwaar heeft kunnen nemen. In 15 zaken was het niet mogelijk tijdig te adviseren. Deze zaken betroffen bezwaren tegen Wmo-besluiten, waarbij de afdeling veel tijd nodig had om de behandeling van het bezwaar zorgvuldig voor te bereiden.

Conclusie

De commissie concludeert dat in verreweg de meeste gevallen binnen de wettelijke termijn kan worden beslist door het bestuursorgaan.

Verbeurde dwangsommen

Wanneer niet tijdig wordt beslist op een aanvraag of een bezwaarschrift, dan kan de aanvrager/bezwaarmaker de gemeente in gebreke stellen. Dan probeert de gemeente zo spoedig mogelijk alsnog een besluit te nemen. Lukt dat niet binnen twee weken dan wordt automatisch een dwangsom verbeurd. De hoogte van de dwangsom loopt op naarmate de tijd verstrijkt. De hoogte van de dwangsom is maximaal € 1260,-.

7. Inhoud beslissingen op bezwaar

In negen zaken waarin het college afweek van het advies van de commissie betrof het allemaal besluiten in het kader van de Wmo en wel in het bijzonder besluiten met betrekking tot de huishoudelijke ondersteuning. De huishoudelijke ondersteuning werd resultaatgericht geïndiceerd en niet meer in uren. De commissie was van mening dat deze besluiten niet voldoende rechtszekerheid boden. Ondertussen zijn er zowel door de CRvB als door de rechtbank Zeeland-West-Brabant uitspraken gedaan die het advies van de commissie ondersteunen. Het college heeft naar aanleiding van deze uitspraken besloten om het beleid met betrekking tot de huishoudelijke ondersteuning aan te passen. Totdat dit beleid is ingevoerd heeft het college besloten dat voor bezwaarmakers het oude beleid geldt waarbij hulp werd geïndiceerd in uren.

In twee handhavingszaken is het college contrair gegaan. Het betrof hier twee verzoeken tot handhaving van bestemmingsplanbepalingen voor hetzelfde perceel waarbij het college een andere mening over de uitleg van de bepalingen is toegedaan. Voor hetzelfde perceel werd ook een omgevingsvergunning verleend waartegen bezwaar is gemaakt. Ook hierin is het college afgeweken van het advies van de commissie.

Hieronder volgt een overzicht van de aantallen beslissingen op bezwaar waarbij het college contrair ging, dat wil zeggen een besluit nam in afwijking van het advies van de commissie.

2006 ▶	6
2007 ▶	12
2008 ▶	1
2009 ▶	2
2010 ▶	1
2011 ▶	2
2012 ▶	4
2013 ▶	1
2014 ▶	1
2015 ▶	1
2016 ▶	12

8. Ambtenarenzaken

Eind 2015 lagen er geen bezwaarschriften bij de commissie voor advisering.
In 2016 werd de commissie over 2 bezwaarschriften om advies gevraagd.

Ten aanzien van 1 bezwaarschrift bleef het advies beperkt tot een tussenadvies. Na de hoorzitting zijn partijen tot een vergelijk gekomen.
Het andere bezwaar werd deels gegrond verklaard.

De commissie draagt er kennis van dat het college dit advies ongewijzigd heeft overgenomen.

9. Beschrijving enkele bezwaren

Wet maatschappelijke ondersteuning

In 2016 heeft de commissie 15 zaken behandeld waarin bezwaar werd gemaakt tegen de indicatie huishoudelijke ondersteuning zoals bedoeld in de Wet maatschappelijke ondersteuning. Het betrof bezwaren tegen besluiten die in februari resp. juni 2015 al waren genomen, waar tijdig bezwaar tegen was aangetekend, maar die de commissie pas in 2016 ter behandeling heeft voorgelegd gekregen.

Het college had besloten dat in alle gevallen bezwaarmakers recht hebben op het resultaat

1. wonen in een schoon huis en/of
2. beschikken over schone, draagbare en doelmatige kleding.

In het besluit werd aangegeven dat de zorgaanbieder met cliënt in gesprek was gegaan en een eerste inschatting had gemaakt. Indien cliënt van mening was dat de resultaten niet behaald werden moest cliënt in gesprek met de zorgaanbieder. Als ze er samen niet uitkwamen kon de gemeente een bemiddelende rol spelen.

Het college gaf hiermee aan resultaatgericht te indiceren en niet meer in uren. In alle gevallen werd feitelijk het aantal uren dat aan huishoudelijke ondersteuning mocht worden besteed door de zorgaanbieder teruggebracht. Het college was van mening dat het resultaat een schoon en leefbaar huis en schone en draagbare kleding in alle gevallen werd behaald.

De commissie was van oordeel dat in verband met de rechtszekerheid van belanghebbenden, behorend tot een kwetsbare doelgroep, het besluit tot toekenning van een maatwerkvoorziening zo concreet mogelijk diende te zijn. Maatwerk wordt geleverd door precies te vermelden wat het maatwerk in een bepaalde situatie betekent voor belanghebbende.

De thuiszorgorganisatie maakt na het onderzoek weliswaar concrete afspraken met belanghebbenden, maar onduidelijk is op dat moment hoeveel uur huishoudelijke ondersteuning wordt geboden en bovendien maken deze afspraken geen onderdeel uit van het besluit, waardoor er geen rechtsbescherming bestaat tegen deze afspraak.

Daarbij merkte de commissie op dat de thuiszorgorganisatie een professionele partij is die er belang bij heeft zo min mogelijk uren in te zetten en de WMO-cliënt in een afhankelijke positie verkeert en bovendien geen professioneel onderhandelaar is.

Door de ongelijkwaardigheid van partijen in deze onderhandelingen bestaat het risico dat WMO-cliënten die minder mondig zijn en geen klachten of bezwaren indienen onvoldoende worden gecompenseerd, zonder dat het college daarvan kennis heeft.

Dit achtte de commissie in strijd met de wettelijke compensatieplicht van het college.

Uit het op grond van artikel 2.3.2 Wmo te verrichten onderzoek zal volgens de commissie altijd blijken hoeveel uren ondersteuning in een bepaalde situatie noodzakelijk is om de beperkingen te compenseren. Deze uren dienden naar het oordeel van de commissie te worden vermeld in het besluit tot toekenning van de maatwerkvoorziening.

Het college heeft de adviezen niet overgenomen en de bestreden besluiten in stand gelaten. Het college vond dat zijn besluitvorming op goede gronden was gebaseerd en zag geen reden het advies van de commissie over te nemen.

Een van de cliënten heeft tegen de beslissing op bezwaar beroep ingediend. Op 26 juli 2016 heeft de Rechtbank Zeeland-West-Brabant uitspraak gedaan. De Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelde dat toekenning van een maatwerkvoorziening in de vorm van te behalen

resultaten onvoldoende concreet is om te kunnen vaststellen of deze resultaten kunnen gelden als een passende bijdrage aan het realiseren van een situatie waarin eiseres in staat wordt gesteld tot zelfredzaamheid, als bedoeld in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015 (uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) van 18 mei 2016, ECLI:NL:CRVB: 2016:1491). Uit deze uitspraak volgt dat duidelijk moet zijn welke activiteiten moeten worden verricht om het resultaat te bereiken, hoeveel tijd daarvoor nodig is en met welke frequentie deze activiteiten moeten worden verricht. Nu deze concretisering in de besluitvorming niet heeft plaatsgevonden, heeft het college niet kunnen volstaan met onderhavige toekenning. Het is immers niet duidelijk wat de resultaten inhouden. Ook het beleidsplan Wmo 2015-2017 verschaft hierin geen inzicht. In het ondersteuningsplan van cliënte is de hiervoor bedoelde concretisering evenmin afdoende gegeven. Aan de hand van dit plan kan immers niet worden vastgesteld welke concrete zorg aan eiseres moet worden geboden en hoe die zorg bijdraagt aan compensatie van de door eiseres ondervonden beperkingen in haar zelfredzaamheid. Onduidelijk blijft hoeveel tijd er hoe vaak wordt besteed aan welke activiteiten. Dit verdraagt zich, naar het oordeel van de rechtbank, niet met de definitie van een maatwerkvoorziening die moet zijn afgestemd op de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van een persoon. De rechtbank oordeelde het beroep gegrond.

Het college heeft naar aanleiding van deze uitspraak besloten alle bezwaarmakers een nieuw besluit toe te zenden waarbij het oude beleid werd toegepast en de huishoudelijke ondersteuning geïndiceerd is in uren. De afdeling heeft aangegeven dat het college op dit moment doende is zijn beleid aan te passen. Na invoering van dit beleid zullen alle bezwaarmakers een nieuw besluit ontvangen.

Blurring

De gemeente Bergen op Zoom deed net als een aantal andere gemeenten in 2016 mee met een pilot van de VNG om mengvormen van winkel/horeca, “blurring” mogelijk te maken. Deze pilot heeft aandacht gekregen in de media.

Op 23 februari 2016 heeft de burgemeester het Besluit tijdelijke proef reguleren mengvormen winkel/horeca genomen. Met deze pilot wilde de burgemeester tijdelijk en onder strikte voorwaarden enkele ‘gemengde’ ondernemersactiviteiten toestaan. De reden voor deze pilot was gelegen in het feit dat op 1 januari 2013 het gehele toezicht op de naleving van de Drank- en Horecawet (hierna: de DHW) gedecentraliseerd is van de Voedsel- en Waren Autoriteit naar de gemeenten. De gemeenten constateerden tijdens de handhaving steeds vaker maatschappelijke omstandigheden die niet meer leken te passen binnen de DHW. Denk daarbij aan de chocolaterie/luxe koffiezaak die een likeurtje bij de koffie wil schenken, een café waar ook kunstwerken te koop worden aangeboden, een trouwzaak die een drankje schenkt aan zijn klant, een slijterij die een proeverij organiseert.

Het experiment (pilot) ging over vier artikelen van de DHW

- het verbod op schenken van alcohol in een winkel (artikel 12 DHW);
- het verbod op het organiseren van een proeverij van alcoholische drank (artikel 14, eerste lid DHW);
- het verbod op verkoop van producten in een horeca-inrichting (artikel 14, tweede lid DHW);
- het verbod op verkoop van alcohol in winkels (artikel 18 DHW).

Bij brief van 21 april 2016 heeft de Koninklijke SlijtersUnie (hierna: de KSU) de burgemeester verzocht over te gaan tot handhavend optreden tegen de strijdigheid met de DHW die het gevolg is van de proef met mengvormen van winkels en horeca die de burgemeester mogelijk heeft gemaakt.

De burgemeester heeft op 25 juli 2016 besloten om het handhavingsverzoek af te wijzen. Mengvormen kunnen bijdragen aan een aantrekkelijker winkel- en uitgaansklimaat en aan een gezonder ondernemingsklimaat. Tevens levert de pilot kennis en ervaring op die relevant is bij de ontwikkeling van een uitvoerbaar en handhaafbaar systeem van mengconcepten. De resultaten van de pilot zullen een bijdrage leveren aan het inzetten van de handhavingscapaciteit op de meest zinvolle wijze, aldus de burgemeester.

Dit rechtvaardigde naar zijn oordeel dat aan het hierboven genoemde algemene belang meer gewicht werd toegekend dan aan het belang van strikte handhaving van de DHW op die onderdelen waarop de pilot betrekking heeft.

Tegen dit besluit heeft de KSU op 29 juli 2016 een bezwaarschrift ingediend.

Daarin is verwezen naar de uitspraken van de Rechtbanken Overijssel en Midden-Nederland. Alcohol is een risicovol product waar niet lichtzinnig mee omgesprongen mag worden. Om die reden kent de wet ook geen experimenteerartikel. De gedoogbeschikkingen die mogelijkheid bieden voor het verstrekken van gebruik elders dan ter plaatse houden in dat de onder vigueur van die beschikkingen verkochte flessen afgaan van het marktaandeel, dat anders via het reguliere kanaal zou gaan.

Het met het experiment gemoeide gezondheidsrisico wordt zwaar onderschat. De VNG en de deelnemende gemeenten klimmen met deze pilot op de stoel van de wetgever en doorkruisen daarmee welbewust het democratisch besluitvormingsproces, waarvan het primaat bij de Eerste en Tweede Kamer ligt, aldus de KSU.

De commissie overwoog het volgende:

Namens de burgemeester is aangevoerd dat de KSU geen belanghebbende was bij het bestreden gedoogbesluit. De KSU behartigt volgens haar statuten de economische en sociale belangen van haar leden. Aangezien in Bergen op Zoom slechts één ondernemer lid is van de KSU en dat betreffende lid deelnemer is van de pilot, waar het bezwaar tegen is gericht, was er geen door de KSU te behartigen belang in het geding.

De KSU was van oordeel dat zij wel belanghebbende was, omdat de KSU een algemeen of collectief belang behartigt, namelijk het bewaken van het in de wet verankerde systeem van gescheiden distributie.

Volgens de statuten is het doel van de KSU het behartigen van de sociale en economische belangen van haar leden, voor zover betrekking hebbende op het slijtersbedrijf en het bestrijden van al hetgeen deze belangen zou kunnen schaden.

De commissie was met de KSU van oordeel dat het door de burgemeester genomen gedoogbesluit het bewaken van het in de DHW verankerde systeem van gescheiden distributie wordt geraakt. Een belangenorganisatie die opkomt voor het belang van haar leden komt daarmee op voor een collectief belang, tenzij het tegendeel blijkt. Niet alleen het in Bergen op Zoom gevestigde lid, maar al haar leden hebben belang bij het niet ondermijnen van deze wetgeving. Door het gedoogbesluit wordt toegestaan dat de door de burgemeester te handhaven DHW wordt overtreden. Vast staat dat de DHW wordt overtreden door de ondernemers die deelnemen aan de pilot.

De burgemeester was dan ook bevoegd en gelet op de beginselplicht tot handhaving in principe ook verplicht om daartegen handhavend op te treden. De overheid dient vanuit haar handhavingstaak zorg te dragen voor passende en effectieve handhavingsmaatregelen. In bijzondere gevallen kan gedogen gerechtvaardigd zijn, soms zelfs geboden, omdat mechanische wetshandhaving kan leiden tot schending van rechtsbeginselen. Maar gedogen moet tot uitzonderingsgevallen beperkt blijven. De democratisch gelegitimeerde wettelijke norm en het

toezien op de naleving daarvan dienen het uitgangspunt te zijn van de handhavingsinspanningen van de overheid.

Het gedogen van 'gemengde ondernemersvormen' kon naar het oordeel van de commissie zeker niet zijn rechtvaardiging vinden in aperte onbillijkheden bij handhaving van de DHW. De winkeliers willen meer omzet genereren door ook alcohol te gaan schenken. Maar dat ze failliet zouden gaan als ze geen alcohol mogen schenken is niet gesteld. Van het experiment kan ook niet gezegd worden dat het achterliggende belang, het belang dat de DHW beoogt te beschermen, namelijk de volksgezondheid evident beter gediend is met gedogen.

De gevolgen van het gedogen van de verkoop van alcohol in allerlei winkels stond volgens de commissie juist haaks op de behartiging van de volksgezondheid. Als men bedenkt dat men bijvoorbeeld 's morgens bij de kapper al een eerste wijntje geschonken kan krijgen, is het niet denkbeeldig dat het aantal alcoholisten en verkeersongevallen zal toenemen. Daarmee kon naar het oordeel van de commissie het bevorderen van het winkelklimaat ook niet als een zwaarder wegend belang gezien worden.

De commissie achtte de door de burgemeester genoemde omstandigheden, ook gezien in hun onderlinge samenhang, dan ook niet zodanig bijzonder dat hij daarin aanleiding had mogen vinden om overtreding van de DHW actief te gedogen en af te zien van zijn bevoegdheid tot handhavend optreden gebruik te maken. Daarbij overwoog de commissie, dat de DHW geen wettelijke bepaling kent, waarin de mogelijkheid in het leven wordt geroepen om te experimenteren met lokale dan wel landelijke regelgeving in die zin dat overtreding daarvan kan worden toegestaan en van handhavend optreden kon worden afgezien.

Het is aan de burgemeester om prioriteit toe te kennen aan bepaalde overtredingen, maar het op voorhand volledig afzien van de handhavingsbevoegdheid en het voorbijgaan aan de beginselplicht tot handhaven ging naar het oordeel van de commissie te ver, nu er geen dringende noodzaak was om het experiment op deze wijze uit te voeren.

Het leek de commissie het meest logisch dat wanneer de lokale overheden wensen te experimenteren, zij de wetgever bewegen daarvoor een wettelijke basis te creëren. De redenen voor het experiment waren niet zodanig urgent dat dit proces niet zou kunnen worden afgewacht.

Daarom heeft de commissie geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren, het gedoogbesluit te herroepen en alsnog handhavend op te treden tegen de overtredingen van de DHW.

Wet hergebruik van overheidsinformatie

In februari 2016 heeft een verzoeker een verzoek om hergebruik van overheidsinformatie (Who) ingediend.

Hij wenste verstrekking van alle nieuwsberichten binnen de gemeente, inclusief de daarbij behorende publicatiedata, afbeeldingen, verantwoordelijke afdeling, bijvoorbeeld in- of extreme doelgroep en andere metadata. Hij verzocht deze gegevens te genereren in een open overzichtelijk formaat, zoals een database, xml-bestand, JSON-formaat of SQLite- bestand. Het kwam erop neer dat de data eenvoudig te migreren moeten zijn tussen systemen. Hij ging ervan uit dat deze gegevens bij de gemeente eveneens in een database opgeslagen zijn en een met een simpele query op de gemeentelijke database te plaatsen zijn in een uitwisselbaar bestand.

Het college heeft in maart 2016 positief beslist op het verzoek door de bedoelde informatie te verstrekken zoals die bij de gemeente aanwezig is, namelijk alleen als informatie op de website van de gemeente/url www.bergenopzoom.nl. De gemeente Bergen op Zoom heeft er namelijk

voor gekozen om haar openbare elektronische (nieuws)berichtgeving alleen beschikbaar te maken middels website/url www.bergenopzoom.nl. Deze openbare content van gemeente Bergen op Zoom is bereikbaar via alle moderne internetbrowsers.

Daarbij heeft het college overwogen dat de Who niet verplicht om informatiesystemen aan te passen zodat machineleesbaarheid en open standaarden mogelijk worden gemaakt. Bovendien betekent genoemd uitgangspunt van de Who tevens, dat geen verplichting bestaat om toegang te verlenen tot, of het openstellen van databases om hergebruikers te faciliteren. Afgezien daarvan zou bijvoorbeeld de gesuggereerde (query) voorziening gemaakt en veilig ingezet kunnen worden in het huidige cms (content management systeem) van gemeente Bergen op Zoom, dan zou dit maatwerk betekenen en samen met het beheer tot onevenredig hoge kosten leiden.

Tegen dit besluit heeft verzoeker een bezwaarschrift ingediend.

Daarin is aangevoerd dat blijkens het besluit het college ervoor gekozen heeft de informatie beschikbaar te stellen "as-is" en daaraan de conclusie te verbinden dat verwijzen naar de website afdoende is. Echter, gezien de aansporingen om de informatie op een manier te beheren dat er gemakkelijk aan een Who-verzoek voldaan kan worden, stelt bezwaarde dat dit te kort door de bocht is. Het is de samenleving als een geheel, bestuursorganen inclusief, aangelegen dat informatie makkelijker en beter gedeeld kan worden opdat wij hier allemaal van kunnen profiteren en leren. Als de gedachten achter de Richtlijnen en de wet waren geweest dat alles op een website zou kunnen staan, dan hadden ze dit wel gesteld. Op basis van verstrekking via de website, kan voor bezwaarde nooit afdoende duidelijk zijn of hij alle berichten van de gemeente heeft, welke metadata hieraan vastzitten en of al deze ontvangen informatie voor hergebruik geschikt is.

De commissie overwoog het volgende:

De commissie was van oordeel dat niet uitgesloten is dat de door appellant gevraagde informatie voor een ander doel gebruikt zal worden dan waarvoor het oorspronkelijk is geproduceerd. Appellant heeft ter zitting aangevoerd dat de informatie op een andere wijze gepresenteerd wordt en dat informatie gekoppeld wordt waardoor die voor de gebruiker een bepaalde waarde krijgt. De commissie achtte dit voldoende om te kunnen spreken van hergebruik als bedoeld in de Who.

Blijkens de Handleiding Wet hergebruik van overheidsinformatie van het Ministerie van Binnenlandse zaken en Koninkrijksrelaties kent de Who geen resultaatsverplichting tot digitaliseren specifiek voor hergebruik; wel een inspanningsverplichting.

Appellant was van mening dat het college onvoldoende inspanning heeft geleverd om de gevraagde documentatie in het gewenste formaat beschikbaar te stellen. Ter zitting is namens het college gemotiveerd aangevoerd dat de gevraagde wijze van aanleveren van informatie tot onevenredig hoge kosten zou leiden.

De commissie was met het college van oordeel dat dit niet gevegd kan worden en dat de wet daartoe ook niet verplicht. Daarnaast waren niet alleen de kosten van belang, maar ook de technische mogelijkheden op korte termijn. Al zou het college bereid zijn hoge kosten te maken dan nog zouden de technische aanpassingen zodanig zijn dat niet binnen de wettelijke termijn aan de vraag tegemoet zou kunnen worden gekomen.

Verder heeft appellant aangevoerd dat niet alle gevraagde informatie te vinden is op de website. Namens het college is gesteld dat alle nieuwsbrieven wel degelijk op de gemeentelijke website staan of in het archief zijn te raadplegen. De commissie was van oordeel dat als appellant stelt dat bepaalde informatie niet beschikbaar is hij dient aan te geven over welke informatie, die niet op de website te vinden is, hij wenst te beschikken.

De commissie adviseerde het bezwaar ongegrond te verklaren en het bestreden besluit in stand te laten.

Inmiddels is duidelijk geworden dat verzoeker niet alleen bij de gemeente Bergen op Zoom maar bij alle gemeenten in Nederland dit verzoek heeft ingediend. De commissie heeft er kennis van genomen dat verzoeker een beroepschrift heeft ingediend en er inmiddels sterke aanwijzingen zijn dat het gaat om misbruik van recht.